

SUBOTA RADI ČOVJEKA

9. nedjelja kroz godinu, B

Što je važnije: poći na misu ili kuhati ručak? Otići na izlet na selo ili poći na misu? Upisati se u ministrante ili u mlade nogometaše? Jesu li to stvarno dileme za raspravu? Ima li stvarno gotovih recepata?

Očigledno ova se pitanja ponavljaju u svim vremenima i mnogi će vješti jezici na njemu brusiti svoju oštrinu. Upravo je tako i bilo u Isusovo vrijeme. Učenici idu putem i trgaju klasje da bi jeli. A bila je subota. Strašno! Kako li samo imaju malo osnovnog vjerskog duha! Subotom činiti takve stvari! Isus otupljuje napad i pokušava smiriti situaciju. Strpljivo tumači svojim protivnicima kako su David i njegovi pratioci prekršili neke propise zakona - jer su bili gladni. Tumači im: „Subota je stvorena radi čovjeka, a ne čovjek radi subote“. Nisu shvaćali. Isus onda nastupa s konačnim argumentom: „Sin Čovječji gospodar je subote!“ Za to pogotovo nisu htjeli čuti.

Danas se stvarno možemo čuditi da su ti farizeji mogli biti toliko tvrdi. Nama Isusovo razmišljanje izgleda i jasno i bistro. Ali njima to nije išlo ni u pamet ni u srce. Jer, između njih i Boga bio je pisni Zakon, kruta pravila o kojima nisu htjeli raspravljati. Nisu ni pokušavali ući u bit i smisao Zakona. U njihovim glavama je spasenje bilo isključivo u sitničavom i besprigovornom ispunjavanju svakog slova Zakona. I tu nije bilo ni mrve srca. Prestrog sud? Ne bih rekao. Pogledajmo što se kasnije zbilo!

Ušao je u sinagogu. Subota je. U sinagogi čovjek usahle ruke. Reklo bi se: evo sad će ih taknuti u srce. Shvatit će. Puknut će kora njihova srca. Znao je Isus da ga vrebaju. Stoga ih pita: „Je li subotom dopušteno činiti dobro ili činiti zlo - život spasiti ili pogubiti?“ Odgovor? Nije ga bilo. Veli pismo: „No oni su šutjeli.“ Kako li je Isusa samo boljela ta šutnja! Kao da je htio kroz suze viknuti: „Pa ljudi, braćo, zar vas ne boli srce zbog ovog jadnika? Je li moguće da mu stvarno ne želite pomoći radi vašeg okamenjenog i doslovnog shvaćanja Zakona?“ Isus nije ništa od toga rekao. Pismo samo pripominje kako je Isus, „ožalošćen okorjelošću srca njihova“, srdito ih okružio pogledom i rekao čovjeku da ispruži ruku - a ona mu odmah ozdravi. I znate što je bilo najtragičnije od svega? „Farizeji izađu i dadnu se odmah s herodovima na vijećanje protiv njega, kako da ga pogube.“

Dragi moji prijatelji, neće biti dobro budemo li se previše zgražali nad farizejima. Znae već zašto. Koliko puta i ja gledam ljude kroz neke naučene okvire! Gledam čovjeka kroz okvir propisa, zakona, kroz okvir onoga što ja smatram da je normalno. I onda ne vidim čovjeka. Koliko li je puta i meni npr. palo na pamet da je neki moj vjeroučenik bezobrazni balavac bez imalo kulture, kojemu nije stalo ni do starijih ni do Boga, kojemu ništa u životu nije sveto? Kako li se samo prevarim kad tako pomislim! Zar je taj mladac doista takav samo zato što je na misu došao žvačući žvakaću gumu? Koliko puta sam u svojim mislima bio spreman osuditi nekoga što je drugačijeg političkog uvjerenja, što neke crkvene propise shvaća na svoj način, što mu se živo fućka na neke crkvene uštogljenosti! A Bog sigurno ne gleda ni na žvakaće gume, ni na neke društveno-političke oznake.

Ljubav prema Bogu i čovjeku vrhovno je pravilo. Ljubav, a ne neke moje vrijednosti. Ljubav, a ne moja nadutost. Ljubav, a ne moje mudrovanje kojima prekrivam svoju prizemljenost i svoje licemjerstvo. Bože, smiluj nam se grešnicima!

Zvonko Pažin